Beograd, septembar2005- februar 2007

ALEKSANDAR NOVAKOVIĆ

POBEDNICI

(DRAMA)

DRAMATIS PERSONAE:

Jovan, Džoni,smeđ,.visok, reklamopisac, 30 godina

Ljudmila, crvenokosa,visoka, verenica mu,studentkinja menadžmenta, 25 godina

Mihajlo, Miki, plav, onizak, političar, 30 godina

Višeslav, Vik, političar, asistent na katedri za istoriju, veoma visok, snažan, tamnokos, 30

Violeta, 20 godina, studentkinja istorije, Vikova devojka

Basta, političar, krhak, 60 godina

Telohranitelj

Policajac

Vreme i mesto:

Beograd, uvek skora budućnost

Prva scena

(Jovanov stan.Ljudmila i Jovan su u postelji, posle vođenja ljubavi. Desno je sto, stolice, kompjuter na stolu. Ruke su im u vazduhu, jedna uz drugu. Okrenuti su leđima publici, leže)

LjUDMILA: Tamnija.

JOVAN: Nije.

LjUDMILA: Pod ovim svetlom nije. Zato što smo u polumraku.

JOVAN: Svejedno, nije tamnija.

LjUDMILA: Jeste tamnija, Jovane. Za dve nijanse.

JOVAN: Dobro, tamnija je ali ne toliko.

LjUDMILA: A za koliko?

JOVAN: Jednu.

LjUDMILA: Dve!

JOVAN: Bili smo na moru pre tri dana. Pocrneo sam.

LjUDMILA: A ja nisam?

JOVAN: Tebe neće Sunce.

LjUDMILA: Da, ja imam aristokratski ten.

JOVAN: Bledilo!

(Ljudmilina ruka udari Jovanovu)

LjUDMILA: Što si bezobrazan!

JOVAN: Okej, moja koža je tamnija od tvoje.

LjUDMILA: Za koliko?

JOVAN: Za nijansu i po. Da se nađemo na tome?

LjUDMILA: Dobro, jedan i po. Neka ti bude.

(Ruke im se isprepletu. Ustaju, u polused, ljube se,strasno, on leže preko nje,ona ga blago odgurne)

LjUDMILA: Odmori malo.

JOVAN: Ne brini ti za mene.

LjUDMILA: A, je li?

(Ljudmila počinje da ga ljubi.Stane)

LjUDMILA: Reci mi nešto lepo.

JOVAN: Volim te, Ljudmila.

LjUDMILA: Koliko?

JOVAN: Mnogo.

LjUDMILA: Dovoljno da poludiš za mnom?

JOVAN: To ne znam. Ludak nikad ne zna kad je poludeo.

LjUDMILA: Ja znam. Poludeo si.

JOVAN: Ma nisam, samo čujem neke glasove i svi kažu: „Volim te, volim te!“.

.LjUDMILA: Poludeo si.

(Jovan krene da je miluje)

LjUDMILA: Čekaj!

(Ljudmila se sagne ispod kreveta i izvuče sat)

LjUDMILA: Zar nisi rekao da treba da se vidiš sa Višeslavom i onim malim jezivim u šest?

JOVAN: Onaj mali jezivi je Miki. A što je jeziv?

LJUDMILA: Ima nešto u njegovom pogledu.

JOVAN: Ma, dobar je on.Koliko je sati?

LjUDMILA: Sad je četiri i trideset sedam, treba uskoro da kreneš.

JOVAN: Još uvek misliš za mene.

(Jovan ispod kreveta izvuče diktafon. Pritisne dugme)

JOVAN: Za podsetnik: nikad ne jebi pre basketa.

LjUDMILA: Uvek vodi ljubav. Mmmm, nisam te džabe otela onoj tupavoj Milici.

JOVAN: Milica nije tupava.

LjUDMILA: Ne, samo je previše dobra što mu dođe na isto.Voleo si je.

(Pauza)

JOVAN: Da. Više ne.Volim tebe.

LjUDMILA: Znam. Poljubi me.

(Ljube se)

LjUDMILA: Otela sam te njoj i svima ispred nosa!

JOVAN: Kome svima?

LjUDMILA: Daj, šta se sad praviš! Ceo Fakultet dramskih i ceo moj menadžment. Devojke su bile lude za tobom. I sad su.

JOVAN: Ne krivim ih. I one su samo ljudi.

(Jovan se nasmeje)

JOVAN: Šalim se.

LjUDMILA: Znam.Tako si dobar, pametan, lep, uspešan, dobar si ljubavnik.

JOVAN(folirantski): Šta, šta?

LjUDMILA(šapuće): Dobro se jebeš.

JOVAN: A, to!

LjUDMILA: Ne bih htela da te izgubim.

JOVAN: Daj, nećeš. Samo brineš zato što si srećna.

LJUDMILA: Da, ali uvek kad sam sfrećna iskrsne neki problem.

JOVAN: Ja ne vidim probleme.

LjUDMILA: A šta vidiš?

JOVAN: Tebe, mene i brdo dece.

LjUDMILA: Dok nas smrt ne rastavi.

JOVAN: Dok nas smrt ne rastavi.

(Ljube se, grle. Zagrljeni, bez reči, jedno vreme)

.JOVAN: Hoćeš nes?

LjUDMILA: Da.

(Jovan odlazi do kuhinje iz koje dopiru zvuci zveckanja, bućkanja, šuštanja šećera i sl. Ljudmila se proteže na krevetu, mazno)

LjUDMILA: Jovane, zašto si tako savršen?

JOVAN(of): Molim?

LjUDMILA: Kažćem: zašto si tako savršen?

(Pauza)

LjUDMILA: Jovane?

JOVAN(of): Imam mali problem.

LjUDMILA:Koji?

JOVAN (of): Ja nisam tako savršen.

LjUDMILA: Kako misliš?

(Ulazi Jovan u pozi zombija sa dve šolje nesa. Ljudmila se zapanji a onda počne da se smeje)

JOVAN: Aaaaaaa,dolazi Zombi Jovan sa nesssoooom!

(Jovan joj pruža šoljicu i seda na stolicu pored radnog stola)

LjUDMILA: Tako si ponekad infantilan. Ko bi rekao da imaš trideset.

JOVAN: Ko bi rekao da imaš dvadeset i pet.

LjUDMILA: Šta hoćeš s tim da kažeš?

JOVAN: Imaš telo osamnaestogodišnjakinje i mozak sredovečne žene.

LjUDMILA: Mora neko da bude i takav.

JOVAN: Misliš, da pazi na mene?

LjUDMILA: Da. Zajedno smo, koliko, tri godine? I sve to vreme si potrošio da pišeš reklame, doduše uspešno, gledaš TV i igraš basket sa društvom.

LjUDMILA: Kad ćeš ti biti pobednik?

JOVAN: Koji pobednik? Misliš, Pobednik, kao spomenik na Kališu? Kad mi nakače bronzana muda!Sledeće pitanje.

LjUDMILA: Nemam pitanja samo želim da pobediš. Znam da dobro radiš posao i mogao bi da napreduješ.

JOVAN: Zaer nisam dovoljno uznapredovao?

LjUDMILA: Uvek može više. Što ne pitaš svoje ortake, Višeslava ili Mihajla? Oni su se snašli, imaju kontakte.

JOVAN: Pa da me uvuku u njihove stranačke priče? Ne zanima me.

LjUDMILA: A šta meni fali?

JOVAN: Znam, ti si u Mihajlovoj stranci. Ništa, samo to mene ne zanima.Potpuno sam apolitičan.

LjUDMILA: Ne zanima ni mene politika pa sam opet u Mikijevoj stranci.

LjUDMILA: Misliš da mene politika zanima? Otvaraju ti se neka vrata brže, to je sve.Nisi ni ti imun na politiku.

JOVAN: Kako to misliš?

LJUDMILA: Ono kad ste bili na ulici.

JOVAN: To je bio karneval a ne politika. Imao sam dvadeset dve i neko mi je složio priču da na protestu možeš lakše da smuvaš ribu. Ej, ja sad stvarno moram da palim.

LjUDMILA: Okej.

(Ljudmila se privije uz njega. Ljubi ga po grudima)

LjUDMILA: Jovane, ti ni u šta ne veruješ. Šta ti je stranka problem?

JOVAN: Verujem u ono što volim.

LjUDMILA: A šta voliš?

JOVAN: Tebe, viski i basket

LjUDMILA: Eto, opet si neozbiljan!

(Jovan je ljubi,ona uzvraća)

JOVAN: Eto, sad nisam. Volim te.

LjUDMILA: Volim te.

(Pauza)

LjUDMILA: Šta voliš kod mene?

JOVAN: Volim te plave oči koje me stalno fiksiraju, volim tvoju kožu koja se lepi za mene, volim kada se smeješ, mada je to retko, volim tvoju crvenkastu kosu.

LjUDMILA: Moju slovensku crvenkastu kosu.

JOVAN: Tvoju crvenkastu slovensku kosu,grudi i…Volim te, ne znam, nisam najveštiji sa rečima ali mislim da retko kad ne mislim o tebi.

(Pauza)

LjUDMILA: I ja volim tebe. Samo se malo brinem. Ne bih volela da jednog dana otkrijem nešto.

JOVAN:Kako to misliš?

LjUDMILA: Da saznam da ti nisi ti.

JOVAN: A ko bih bio?

LjUDMILA: Ne znam ko bi bio.

JOVAN: Odakle ti takav trip? Mislim, kako si pomislila na to.

LjUDMILA: Nije trip. Osećam.Nisi mi rekao sve o sebi. Znaš, ponekad mi izgledaš tako stran.

JOVAN: I ti meni. Ali, to je normalno.

LjUDMILA:Živimo zajedno dve godine!

JOVAN: Uvek ima nešto novo da se otkrije.

LjUDMILA: Valjda.

(Poljube se, ovlaš)

LjUDMILA: Požuri.

(Ljubi je posle svake izgovorene rečenice)

JOVAN; Okej. I paziću da ne pijem hladnu vodu dok sam znojav. I da skinem znojavu majicu. I da mi ispod tuša ne ispadne sapun. I da ne odemo na pivo posle tekme.

LjUDMILA: Ovo poslednje lažeš.

JOVAN: Dobro. Ne brini, utopliću se. Poneću dva para vunenih čarapica-smrdušica!

LjUDMILA: Reći ćeš im?

JOVAN: Za stranke?

LjUDMILA: I za to.

(Ljudmila pokazuje Jovanu domali prst na ruci)

LjUDMILA: Reći ćeš im? Sigurno?

JOVAN: Sigurno.

LjUDMILA: Hoćeš?!

JOVAN: Hoću i pozvaću ih da dovedu i sebe i svoje babe i dede i strine i unuke i čukununuke i onog dedu koji stalno igra šah ispred zgrade i zove se Milojica…….

LjUDMILA(KROZ SMEH): Hajde, idi.

(Jovan je poljubi i odlazi. Mrak)

SCENA DRUGA

(Basket igralište. Sa strane je torba sa pivom. S leva i s desna su Višeslav i Mihajlo. Igraju "Amerikanaca". Gađa Jovan.Jovan pogodi obruč, Višeslav zgrabi, doda Mikiju. Mikiju ispadne lopta iz ruke. Vik uhvati Mikija za šake)

MIKI: Šta to hoćeš, Vik?

VIK: Da vidim da li su to prsti ili pihtije, Mikice.

VIK: Jesi li siguran,žućo?

MIKI: Ne zovi me „žućo"!

JOVAN: I, da li će to biti horog?

(Jovan gađa i lopta se odbije od koša. Miki skoči, zgrabi loptu ali je trapavo ispusti)

VIK: Miki, jesi li nešto kresno sinoć?

MIKI: Šta?

VIK: Da je Miki sinoć dohvatio nešto sad bi ti cepao kolena pred čika-Vikijem!

JOVAN: Da je Miki dohvatio nešto? Da su Englezi prvaci sveta u basketu!

(Miki zgrabi loptu i krvnički je zavrljači u tablu, tabla se strese i padne sa stativa)

JOVAN: Ej, Miki, koji ti je?

MIKI: Nema više igre, pizda vam materina ona luzerska!

VIK: Miki, sedni, popij pivo.

JOVAN: Miki, izvini, preterao sam.

VIK: Izvini čoveče, ponela nas tekma. Zajebi to.

(Miki im prilazi kao u transu, seda. Otvaraju piva.Kuckaju se)

SVI: Živeli!

(Vik počne da se cereka)

VIK: Miki, nisam znao da si toliko jak! Ne, bez zezanja, nemoj da se tako ljutiš, bre! Sjebao si koš, ne mogu da verujem! Ne, iskreno ti se divim!

MIKI: Vik, ti si uvek znao sa rečima.

(Jovan ispije do kraja svoje pivo, blago podrigne a onda krene da izvodi marifetluke sa loptom)

JOVAN: Miki, šta ima kod tebe?

MIKI: Na šta misliš?

JOVAN: Vidim, dobro ti ide.

MIKI: Treba ti neka pomoć?

JOVAN: Ne, samo pitam. Vidim, pojavljuješ se na televiziji, daješ izjave.

MIKI: Dobro da si primetio da sam potpredsednik stranke već godinu dana.

VIK: Jedan od četvorice.

MIKI: Bolje nego član Izvršnog odbora.

VIK: Bolje Izvršni odbor moje nego potpredsednik tvoje stranke.

MIKI: Na šta aludiraš?

VIK: Na kupovinu zemlje za male pare. Vaš "Gazda" drži tri četvrtine države.

MIKI: Moj gazda se zove Ognjen Gvozdenović.

VIK: Who the fuck is Gvozden Ognyenovich? Onaj prekupac sa Bajlonijeve pijace?

(Jovan krene da uzme torbu)

JOVAN: Za vas više nema piva. Opet pričate o politici!

MIKI: Ćuti, Jovane! A ti, Višeslave, bolje da se pokriješ ušima! Možda sutra kupimo i vas!Može nam se!

VIK: Pa da budemo sluge matorom nacošu? Nema šanse!

MIKI: Kad je, ponavljam, kad je Gazda, a pri tom ne mislim na Brusa Springstina, rekao bilo šta protiv bilo kog naroda ili rase?

VIK: Nije rekao ali je mislio.

MIKI: Da nisi ti telepata možda?

VIK: Ko je bio vaš najbolji portparol? Hajde reci.

MIKI: Jakov Levi.

VIK: A ko je bio predsednik vaše poslaničke grupe?

MIKI: Mikloš Kerenji.

VIK: A ko je bio vaš najstariji poslanik u Parlamentu?

MIKI: Osman Junuzović. I, u čemu je poenta?

VIK: Poenta je u "bio". Gazda je, kad je dobio trećinu poslanika, počistio iz stranke sve koji nisu Srbi. Gazda ti je nacoš plutokrata koji ako, sutra dođe na vlast može da pretvori ovu zemlju u Treći Rajh!

JOVAN: Ovaj istoričar ponovo tripuje.

VIK: Dečko, javi mi se kad pročitaš par knjiga. Blondi, koliko žena imate u vrhu stranke? Koliko homoseksualaca?

MIKI: Nemamo ih, to je tačno! Samo pederi mogu da budu članovi tvoje stranke!

VIK: Ti to mene proglašavaš za pedera?

MIKI: Jel' bi voleo da to i jesi? A? Ili da ti ćerku trti crnja? Da ti Šiptar siluje kevu? A?

(Pauza)

MIKI: E, u tome je razlika-ti si politički korektan a u suštini si rasista koliko i ja.

VIK: Jebao si ježa!

(Ne pomeraju se s mesta)

JOVAN: Dajte ljudi, bre, iskulirajte malo!

MIKI: Nemoj samo ti da mi pričaš-radiš posran posao, krešeš Ljudmilu svakog dana, kurčiš se sa basketom i misliš da je to sve!

JOVAN(kroz smeh):Kurčenje, jebanje,kresanje! Ko o čemu ovaj o seksu! Da nećeš možda ti da je kratiš? Ili ti Vik?

VIK: Pa sad, slušaj, ako ste za neku kombinaciju.Menaž a troa, olala!

JOVAN:Daj bre da se ne zajebavamo, sednite malo!

(Pauza. Gledaju se Vik i Miki. Vik mu pruži ruku, Miki je, oklevajući, prihvati. Zagrle se, potapšu po leđima i sednu. Otvaraju nove flaše. Kucaju se, nazdravljaju)

JOVAN: Ko kad smo bežali sa časova u Petoj ?

VIK: Isto.

MIKI: Ništa se nije promenilo.

VIK: Mnogo pijemo i mnogo se svađamo.Miki, izvini još jednom.

MIKI: Ništa.

VIK: Preskačemo politiku.

MIKI: Preskačemo.

VIK: To, batice.

JOVAN: Imam jednu lepu vest.

VIK: Konačno su ti dodelili socijalnu pomoć?

JOVAN: Baš si snob!

VIK: aha, i ponosan sam na to!

JOVAN: Nego, ljudi, imam čast da vas pozovem…

VIK: Jel' to ono što mislim da jeste?

JOVAN: Blizu.

MIKI: Verili ste se?

JOVAN: Sad u petak. Dođite obavezno. Ne zanima me šta ćete raditi u to doba.Može da padne vlada, izgori Skupština, invazija malih zelenih, budite kod nas tačno u šest uveče.

(Vik krene da ga izljubi ali ga Jovan zaustavi)

JOVAN: Čestitaćete u petak, okej?

(Vik drmne po ramenu Mikija)

VIK: Jesi čuo, žuti? Džoni se prvi ženi! Ko bi to rekao!

MIKI: Šta žuti? Mene bar nisu Turci nagaravili ko vas dvojicu!

VIK: Bar nisam mešavina trola i glodara!

MIKI: Genetski otpadu!

VIK: Izvini, Miki, ti si očigledan dokaz da su Južni Sloveni stigli na Balkan! Džoni, budi oprezan sa Mikijem, on je pripadnik više rase. Mada…

MIKI: Šta?

VIK: Mada, kad pogledam te plavušane, ružne, anemične i pegave-odakle njima ideja da se proglase za višu rasu.

MIKI: A ti bi voleo da to budete vi, dvometraške crne mrcine? Ti si glupi "Boske"!

VIK: Miki, ti si moj privatni slovenski arijevac!

MIKI: Ma, jebi se , Cigojneru ružni!

VIK: Ja…ne mogu da verujem!

JOVAN: Šta si to rekao Viku?

MIKI: Čuo si šta sam mu rekao.

JOVAN: Povuci reč!

MIKI: Daj, mandovčina me vređala!

VIK: Daj,Miki, možeš ti to i bolje!

JOVAN: Povuci reč!

MIKI: Inače?

JOVAN: Da smo sad nasamo, video bi!

VIK: Jovane, daj bre, šta se sad ti pališ?

JOVAN: Šta ga sad ti štitiš? Zar nisi rekao da je rasista?

VIK: Rasista i ortak. Daj saberi se.

JOVAN: A ti, Mikice, jezik za zube!

MIKI: Izvini, Jovane. Stvarno.

JOVAN: Ma, okej.

(Pauza. Miki se isilovano nasmeje)

MIKI: Uf, ja ne vidim što se nerviraš. Na kraju krajeva,svi smo ovde Srbi,jel' tako?

JOVAN: Da, svi smo Srbi, pa šta?

MIKI: Smeta ti to?

(Pauza)

JOVAN: Ne,samo je malo dosadno. Uf, jel'neko za pivo?

(Miki i Viki složno podignu ruke. Mrak)

TREĆA SCENA

(Stan Jovanov. Pored kompjutera, miran, slabo pije, sedi Miki. Ostali su pripiti: na dvosedu (srolanom krevetu) sede Ljudmila i Jovan, na stolici je Vik, između njih i kompjutera. Flaše razbacane okolo, posude sa čipsom, atmosfera fajronta. Cirkaju. Miki ustaje,cvadi fotoaparat i fotografiše sve)

LjUDMILA: Samo da znate: ja sam mnogo srećna što sam se verila s Jovanom!

JOVAN: Znam, i ja sam srećan što sam se verio s Jovanom!

(Poljube se)

LjUDMILA: Ne, stvarno sam srećna, toliko da je to zastrašujuće!

VIK: Znam na šta misliš. I ja sam se uplašio da ćeš to reći i sto prvi put.

LjUDMILA: Ja sam mnoooogo srećna!

VIK: Onda dođi i ljubi cika- Vikija!

LjUDMILA: Bolje sedni i loči nešto.

(Vik ustaje, skida sako. Zauzima bokserski stav)

VIK: To je to! Jovane, oprosti se sa svojom devojkom!

JOVAN: Šta to radiš?

VIK: Kako šta? Izazivam je na dvoboj! Bez rukavica! Bori se muški, ovaj, ženski!

MIKI: Glupi "Boske"!

(Miki ga fotografiše)

VIK: Miki, znaš li koliko si mi ti drag? Ne, ljudi ja moram što kažu Ameri "da izađem iz ormana"! Ja volim ovog malog pegavog! (peva) "Jedan mali,pjegavi plavi, ne da mi mira!"

(Vik ga zgrabi u zagrljaj i protrlja mu kosu na opšti urnebes)

VIK: Ovo sam uvek želeo da ti uradim!

(Miki ga blago odgurne i namešta kosu)

MIKI: Pa si se napio da bi skupio hrabrost.

VIK: Miki, ljubavi!

(Ulazi Violeta, devojka od dvadeset, lepa, pijana)

VIOLETA: Ja sam mislila da sam ja tvoja prava ljubav.

VIK: Otkud ti?

(Violeta se osvrne)

VIOLETA: Iz vecea, valjda.

VIK: A mukica?

VIOLETA: Sve je otišlo.

VIK:Poslednji stav "Rigoleta"? Završna arija? Okej, sedi tu i čekaj dok ja izljubim Mikija pa ćeš i ti doći na red.

(Vik pokušava da zagrli Mikija. Ovaj se opire. Jovan ide do stuba, pušta *The Smiths, Girlfriend in a coma*. Pleše uz muziku)

LjUDMILA: Ti si Vikova studentkinja?

VIOLETA: Da. Ali, znaš, to ne smeš nikome da kažeš jer ako se sazna…

LjUDMILA: Neću nikome reći.

VIOLETA: Ti si tako lepa. Tako si bleda.

LjUDMILA: Ne, samo mi je takav ten.

VIOLETA: Kako onda izgledaš kad ublediš? A ja, kao da sam ispod roštilja.

LjUDMILA: Da, vidim.

VIOLETA: Ali, nisam ja neka tamo kalaštura. To me vodio Vik u solarijum.

LjUDMILA: Šteta.

VIK: Što šteta? Ja volim kad je riba reš-pečena.

VIOLETA: Ne zovi me tako.

VIK: Ajde, ljubi cika-profesora, ajde ljubi.

VIOLETA: Ljubim cika-asistenta.

VIK: Hm, i to je nešto.

(Vik počne da se ljubi sa Violetom. Ljudmila daje znak Mikiju, pokazuje mu na flašu. Miki klimne glavom. Prilazi mu i sipa piće)

LjUDMILA: Miki, nešto nisi raspoložen večeras.

MIKI: Ma, ne, ja sam stalno takav.

LjUDMILA: O čemu sad razmišljaš?

MIKI: O tome kako je Bog pogrešnim ljudima dao lepotu.

LjUDMILA: Misliš na Violetu?

MIKI: Mislim na Jovana.

LjUDMILA: Jovan jeste lep ali ne toliko da mu je Bog..A, ti si mislio na mene! Hvala ti.

MIKI: Pogledaj ga, kako igra!

LjUDMILA: Da.

MIKI: Blesavi klinac.

(Miki ga fotografiše)

LjUDMILA: Znam.

MIKI: Verovatno mu to i govoriš.

LjUDMILA: Ti si sve shvatio.

MIKI: Nije trebalo mnogo. Bilo bi dovoljno da sam te samo jednom video.

LjUDMILA:Ti znaš da budeš romantičan. Knjiški.

MIKI: I to ti odgovara.

LjUDMILA: Odakle ti to?

MIKI: Sve piše tu, na tvom licu.

LjUDMILA: Kad ti kažeš, doktore!

MIKI: Tebi ne treba doktor.

LjUDMILA: A šta meni treba?

MIKI: Znamo oboje i, zašto onda reći?

LjUDMILA: Na šta misliš?

MIKI:Mislim da nismo gubitnici kao ova dvojica.

LjUDMILA: Ti si čudan mali čovek.

(Iz pojačala tuče »Lust For Life«,Iggy Pop. Jovan vrišti od sreće. Poljubi zbunjenu Violetu u vrat)

LjUDMILA: Zuriš u mene otkad si ušao! Zašto?

(Miki krene da je fotografiše ali ona spusti ruku na njegovu kameru)

MIKI: Zašto si s njim?

LjUDMILA: Ti to kao nešto predlažeš?

MIKI: Zašto si s njim?

(Ljudmila počinje da se cereka)

LjUDMILA: Jesam li ti pokazala foto-album sa njegovom porodicom?

(Ljudmila uzima album sa stola i počinje da ga preliastava)

LjUDMILA: Evo, to mu je tata, mama, tatin tata, mamini tata i mama.

Jako lepi ljudi.

MIKI: Da, valjda jesu.

LjUDMILA: Ali ne kao Jovan.

MIKI: Kakve veze imaju lepota i Jovan sa mojim pitanjem?

LjUDMILA: Imaju sa tobom.

MIKI: Misliš, zato što ja nemam to, lepotu?

LjUDMILA: Brzo učiš. Jovane, imaš li fotografiju tatine mame?

JOVAN: Molim?

LjUDMILA: Utišaj to! Kažem imaš li fotografiju tatine mame?

JOVAN: Nemam.

LjUDMILA: Svi su tu samo ona nedostaje.

JOVAN: Umrla je kad sam imao godinu dana.

LjUDMILA: Šteta. A jednu, barem jednu?

JOVAN: Nemam. Što si toliko zapela sa mojom babom?

LjUDMILA: A što ne? Da je ne kriješ?

JOVAN: Da, krijem je.

LjUDMILA: Zašto?

JOVAN: I ti bi krila babu da je pobila pola Japana!

LjUDMILA: Pola Japana?

JOVAN: Moja baba je Goddzila, aaaaaa!

VIK(pijano): Last for laaajf! Ajde,mala, ustaj, idemo do drugara!

(Vik tetura do njih, vukući Violetu, počne da ih sve grli)

VIK: Jao, ljudi, koliko mi je drago zbog vas, nemate pojma! Život, želja za životom!

JOVAN: Prijatelju, kod tebe postoji samo želja za alkoholom!

VIK: Za životom.

(Vik se strovali sa Violetom na krevet)

VIK: Što više, što pre.Novca, alkohola, mesa…

(Poljubi Violetu u stomak)

VIOLETA: Vik, ljudi nas gledaju!

VIK: Opa, rastreznila si se!

MIKI: Za razliku od »Bosketa«.

VIK: Ja sam Beograđanin. Matori mi je Boske, plavušice! Daj mi još!

JOVAN: Čega? Pića? Stiže!

VIK: Ne, ne to i, da da to!

JOVAN: Šta hoćeš da kažeš?

VIK: Znaš šta hoću da kažem,Jovane? Zlatna serija, samo da se dobija!

(Miki lagano uzima aparat iz Ljudmiline ruke)

JOVAN: »Ako kaniš pobijediti ne smiješ izgubiti«! Šta hoćeš da kažeš?

VIK: Hoću da kažem da su mi oni Slobini kreteni ukrali petnaest godina i više ne dam ni dan! Nemam luksuza da čekam još toliko ili dvaput toliko da se stvari promene!

JOVAN: I šta ćeš da uradiš?

VIK: Ono što moram.

(Ljudmila se pretvara da se stidi i pokriva lice kosom. Miki krene da je fotografiše)

JOVAN: Uvek postoji izbor.

VIK: Ne postoji, veruj mi, ne postoji! Toliko sam očajan da bih prodao sve, svakog, sad, odmah ako treba!

VIOLETA: Nije to što želiš da kažeš.

VIK: A šta hoću da kažem?

VIOLETA: Hoćeš da kažeš da ćeš izgubiti posao.

(Ljudmila uzima brzim pokretom fotoaparat iz Mikijeve ruke)

VIK: Nije sigurno.

VIOLETA: Svi pričaju o nama. One kurve mi se smeju gde god dođem, pitaju: »Kako si prošla na oralnom ispitu kod asistenta Petkovića?«

VIK: Ne obraćaj pažnju.

VIOLETA: Lako je tebi, ne nosiš ti suknju! Kako bi tebi bilo kad bi o tebi pričali kako te političar »glasa ispod pasa«?

(Ljudmila fotografiše Mikija koji pokriva lice rukama)

VIK: Glasa ispod pasa? U, ovo nisam čuo od osamnaeste!Vrtela se na tv-s tad neka reklama za kondome i išla neka rep –pesmica, (lažno setno) jao, kako je to odvratno bilo!

VIOLETA: O meni govorimo, kretenu!

VIK: A šta bi sad ti, da odeš kad vidiš da više nemam mesto? A? A ako me izbace iz stranke? Šta ćeš onda? Leći ćeš sa prvim ko ti ponudi sto evra?

VIOLETA: Ti misliš da sam s tobom zbog para?

VIK: Ne. Ima nešto i u ispitima i položaju.

VIOLETA: Kom položaju? Ti si me prvi oborio na ispitu! Imam prosek šest koma četiri!

VIK: A, da!

VIOLETA(imitira): A da?Sviđao si mi se, kretenu!

(Violeta mu lupi šamar i izjuri napolje)

VIK: Hm, lepo!

(Vik skoči za njom)

VIK: Čekaj,kurvo, da ti objasnim nešto!

(Jovan ga zadrži, Vik se otima)

JOVAN: Miki, pomozi mi!

MIKI: Čemu moja pomoć? Ja sam mala slaba plavušica!

JOVAN: Ljudmila!

LjUDMILA: Otkad je smirivanje alkosa ženski posao?!

VIK: Okej, miran sam, miran!

(Vik seda na stolicu, otpije još malo)

LjUDMILA: Da li je to istina, za tvoj posao?

VIK: Da. Previše sam švrljao sa studentkinjama, stekao sam reputaciju a dekan je najgori lažni puritanac kojeg sam upoznao.

JOVAN: I, šta ćeš sad?

VIK:Ne znam. Izvršni odbor mi neće biti naklonjen, to je sigurno.

MIKI: Jesi li razmišljao da potražiš pomoć?

VIK: Profesionalnu? Više puta.

MIKI: Ne, nešto bolje od toga.

VIK: Znam na šta misliš. Pijan sam ali znam na šta misliš.

MIKI: Pa?

VIK: Ne bih voleo da mi sad izleti nešto nepoželjno.

MIKI: Kao što je?

VIK: Kao što je: nisam baš toliko očajan!

MIKI: Ne brini, bićeš.

(Pauza)

VIK: Već sam, čim o tome pričam. Ljudi, palim ja.

JOVAN: Čekaj, ne možeš da voziš u ovakvom stanju.

MIKI: I neće. Ja ću da ga vozim.

VIK: O, fala drugar! Ti si onako, baš ortačina, iz interesa ali ortačina, a?

MIKI: Ne prebacuj meni zbog svoje slabosti.

VIK: Okej, kako god ti kažeš.

(Pauza. Vik se bledo nasmeje.Izljubi se Vik sa svima, mlitavo)

MIKI: Mene ne ljubiš.Ja te vozim.

VIK: Tačno. Ti si moj šofer a ja sam Gazda.

MIKI: Neka ga niko ne budi.

(Miki ga vuče do vrata)

VIK: Miki, ti si stvarno ojačao.

MIKI: Ne znaš koliko.

LjUDMILA: Miki, hvala ti.

MIKI: Vidim, i to znaš da kažeš.

(Njih dvojica izlaze. Jovan se okreće oko sebe)

JOVAN: Šta mu je ovo značilo?

LjUDMILA: Nešto interno.

JOVAN: Pričali ste nešto.

LjUDMILA: Ništa bitno. Gluposti.

JOVAN: Miki je malo čudan u poslednje vreme. Čudniji nego obično.

LjUDMILA: Samo je pribran.I trezan.

JOVAN: Šta ti to znači?

LJUDMILA: hajde, pomozi mi da raspremim ovo.

JOVAN: Okej, hoću, samo mi reci šta to znači.

(Raspremaju čaše i posuđe)

JOVAN: Pa?

LjUDMILA: Izgleda da Miki dosta zna.

JOVAN:Da,da, zna.

LjUDMILA: Više od Vika,sigurno.Što ne zatražiš njegovu pomoć?

JOVAN: Ne verujem ljudima koji onako ćute.

LjUDMILA: Šta te briga kakav je ako ti može pomoći da napreduješ?

JOVAN: Može ali neće jer ne želim da ga pitam.

LjUDMILA: Ne možeš s njim dve reči da prozboriš. Pa što se onda družiš s s njim?

JOVAN: Ne znam kako da prekinem.

LjUDMILA: Teško donosiš odluke, teško se pokrećeš. Slab si.

JOVAN: A on je jak?

LjUDMILA: Pusti to! Treba ti veza za bolji posao a ne odmeravanje snaga.

JOVAN: Ne treba mi.

LjUDMILA: Šta fali Mikiju?

JOVAN: I pre je bio takav, sumoran, ali je sad nekako zastrašujući.

LjUDMILA: Meni se čini da je samo usamljen.

JOVAN: Nije ni čudo. Ne sećam se kad sam ga poslednji put video sa devojkom.

LjUDMILA: Možda je izbirljiv.

JOVAN: Misliš?

LjUDMILA: Traži samo najbolje.

JOVAN: Onda neka prestane da traži. Ja imam najbolje.

(Počnu da se ljube, Jovan nogom zakači praznu flašu)

LjUDMILA: Pazi! Svuda je krš!

JOVAN: Okje, paziću, samo malo!

(Jovan se osvrne oko sebe)

JOVAN: Koji haos!

(Ljudmila se izvali u krevet)

LJUDMILA: Ne mogu više.

JOVAN: neka,ljubavi, ja ću posle.

LJUDMILA: Divan si.

(Poljubi je)

LjUDMILA: I, kako je biti veren?

JOVAN: Nije loše.

LjUDMILA: Nije loše?

JOVAN: Bolje je kad si oženjen.

(Jovan krene da je ljubi)

LjUDMILA: A nered?

(Jovan uzme diktafon)

JOVAN: Podsetnik: srediti sobu odmah posle..

(Ljudmila ga privuče sebi)

LjUDMILA: Dolazi ovamo.

(Jovan leže preko nje, ljube se. Mrak)

ČETVRTA SCENA

(Komora za razvijanje filmova. Kupa se u crvenoj svetlosti. Filmove razvija Miki.Na zidovima su fotografije Ljudmile. Kucanje na vratima.)

LJUDMILA: Nisam znala da se baviš fotografijom.

MIKI: Moj mali hobi. Ovi novi aparati ubijaju dušu fotografiji.

(Ljudmila se osvrne oko sebe. Pauza)

LjUDMILA: Kako je prošao Vik?

MIKI: Pusti sad Vika. Ispovraćao se, izlečio mamurluk, dobio otkaz.

LjUDMILA: Užas!

MIKI: Zašto? Nikad ga nisi ni volela. Pričajmo o namas.

LjUDMILA: Nemamo o čemu da pričamo!

MIKI: Veruj mi, imamo.

LjUDMILA: Mislim da si dovoljno rekao sinoć.

MIKI: Zašto si onda došla?

LjUDMILA: Iz radoznalosti.

MIKI: Demonstracija moći. Imaš kontrolu. Ti si pobednica. Tući ćeš me ovde, na mom terenu! To mi poručuješ. Hoćeš da mi pomogneš?

LJUDMILA: Ne.

(Pauza. Gledaju se netremice. Miki spušta šaku u džep, iz njega izvlači parče hartije i baca ga pred nju)

LjUDMILA: Zašto si me zvao?

(Pauza)

LjUDMILA: Šta je bilo? Da ga nije ponovo smuvala Milica?

MIKI: Nije.

LjUDMILA: Pa šta je onda?

MIKI: Okreni pa ćeš videti.

LjUDMILA: Fotografija.

MIKI: Da, to je fotografija.Okreni je.

(Ljudmila je okrene. Na licu joj je gađenje i neverica)

LjUDMILA: Ko je to?

MIKI: A na koga ti liči?

LjUDMILA: Zašto si mi dao fotografiju matore ciganšture?

MIKI: Na koga ti liči?

LjUDMILA: Ne znam na koga mi liči.

MIKI: Znaš. Ili bar naslućuješ. Odvratna ti je?

LjUDMILA: Da.

MIKI:Šta ti je posebno odvratno?

LjUDMILA: Sve. Koža, prljava odeća, zubi, crne oči, žućkaste.Zašto?

MIKI: Koja ti je prva asocijacija kad ti ih spomenem?

LjUDMILA: Prljavština, primitivnost, bolest. Smrad.

MIKI: Kao crnje?

LjUDMILA: Kao crnje.Gori od crnja. Ko je ona?

MIKI:Nije toliko ružna.Za svojih sedamdeset. Nekad je, kažu, bila prava lepotica. Hajde, ulepšaj joj lice, daj joj evropske crte, na koga ti liči?

LjUDMILA: Ne mogu da zamislim lepe Cigane.

MIKI: Zato što takvi ne postoje Hajde, zamisli, posvetli joj kožu, operi je, da koža bude kao da je recimo, Italijanka.Sa Sicilije, recimo. Na koga ti sad liči? Ali iskreno.

(Ljudmila spusti fotografiju na sto. Miki pažljivo uzme fotografiju i spusti je u unutrašnji džep svog sakoa a zatim svojom šakom obgrli njenu)

MIKI: To je Jovanova baba!

LjUDMILA: Nije.

MIKI: Volim kad to tako neuverljivo kažeš. To je ona fotografija koja fali u porodičnom albumu.Učinilo mi se da to sa babom koja nedostaje može biti zanimljivo i tako se i ispostavilo.

LjUDMILA: Izvukao si je iz njegovog albuma?

MIKI: Ja ne kradem. Neki ljudi su je fotografisali za mene.

LjUDMILA: Zašto?

MIKI: Ne volim tajne. Eto.Naročito kad su ovako prljave.

LjUDMILA: Političari vole prljavštinu.

MIKI: Tačno, ali to što si rekla je opšte mesto. Ja baratam činjenicama a činjenica je da ti deliš krevet sa četvrt-Ciganinom.Šta je? Hoćeš da znaš kako, zašto? Jovin deda, Srbin, ženio se tri puta, prvi put mladom i lepom Cigankom. Tajno su se venčali. Napravio joj je

dete i razveo se od nje na nagovor porodice. To dete je Jovanov otac koji se, na svu sreću, rodio beo. Kao i Jovan.

LjUDMILA: Šta to govoriš?

MIKI: Govorim o čoveku kojem si juče htela da rađaš decu.

LjUDMILA: Pusti mi ruku!

MIKI: Ali, znaš kako je, nikad se ne zna. Genetika je zajebana stvar a tamni geni su dominantni. Šanse su jedan prema osam da rodiš malog čokoladnog.

LjUDMILA: Neću!

MIKI: Jesi li sigurna?

(Pauza)

MIKI: Kupaćete ga, a bez obzira koliko ga kupali ostaće prljav jer mu je takva koža! Kužna!

(Ljudmila otrgne šaku)

LjUDMILA: Neću!

MIKI: Znam da nećeš. Ti si kao i ja-ideš na sigurno a jedan prema četiri je nesiguran posao. Šta je, jel' ga i sada voliš? Svog Cigu?

LjUDMILA: Ja nisam takva.

MIKI: Naravno da nisi, ti si pre kao neka Poljakinja, Čehinja, tebi ne priliči da budeš sa nekim mandovom. Kako si ti ono rekla za sebe? Baltički tip.Kao ja!

LjUDMILA: To nam je jedina sličnost, veruj mi!

MIKI: I delimo istu pasiju.

LjUDMILA: Koju?

MIKI: Priznajemo samo pobedu! I oboje smo rasisti!

LjUDMILA: Pričaj u svoje ime.

MIKI: Srbi! Nemate rasne predrasude, nikad niste proganjali Jevreje, sa Ciganima ste dobri susedi i prijatelji, cenite vredne Mađare, čak i šiptarsku besu a kad treba da se ženite s njima radije bi da vam odseku ruku!

LjUDMILA: Zašto mi ovo radiš?

MIKI: Zbog tebe. Zato što mi je stalo. Šta misliš zašto me nikad nisi videla sa devojkom? Hteo sam tebe! I hoću!

LjUDMILA: Pokazuješ ljubav na odvratan način.

MIKI: Znam.Nisam ni ja bolji od mog pokazivanja ali znam da se mogu popraviti. S tobom.

LjUDMILA: Prazne reči.

MIKI: Jaka si i lenja. Takvim ženama treba poseban muškarac. Pobednik. Moćan.

LjUDMILA: A tvoja moć se nalazi gde?

MIKI: Pored polne i političke? Moćan sam jer sam sposoban da zadovoljim sve tvoje hirove. Toliko.

(MIki ustaje. Ljudmila ga zgrabi za ruku)

LjUDMILA: Čekaj!

(Pauza)

LjUDMILA: Izvini.

MIKI: Ja sad moram da idem.

LjUDMILA: Zašto?

MIKI: Zato što imam neke obaveze u mojoj stranci. Gazda ne voli kad kasnim. Ti ostani i razmisli.

LjUDMILA: O čemu?

MIKI: O preseljavanju kod mene. O tome šta sve to donosi. A ako se ipak dvoumiš…

(Miki vadi fotografiju i stavlja je pred Ljudmilu)

MIKI: …suoči našeg Otela sa njegovom pravom prirodom! Sigurno će pokleknuti.

LjUDMILA: A ja ću onda biti Dezdemona?

MIKI: Znaš da nećeš. Ti si više ..žena onog škotskog kralja!

LjUDMILA: Ta lejdi je poludela.

MIKI: Ne u mojoj režiji. Bićeš Ljudmila, ljudima mila a naročito jednom od njih.

(Miki je poljubi u čelo)

MIKI: Ti si Jovana otela od Milice, ja tebe otimam od Jovana. Tako to ide.

LjUDMILA: Miki, odakle ti toliko samopouzdanje?

MIKI: Iz zlobe, kao i tebi. Zdravo. I, ugasi svetlo kad izađeš.

(Miki odlazi. Ljudmila swe okreće ok osebe,zagleda fotografije. Padne, nemoćno, na pod. Mrak)

Peta scena

(Jovanov stan. Jovan sedi za kompjuterom i kucka. Ulazi Ljudmila, polako. Jedva hoda)

JOVAN: O, ćao! Šta je, opet su te davili profani?

(Ljudmila duboko uzdahne i izvuče fotografiju iz džepa)

LjUDMILA: Možeš li ovo da objasniš?

JOVAN: Naravno. To je stara žena romske nacionalnosti.

LjUDMILA: To je odvratna prljava Ciganka! Ponovi to za mnom!

JOVAN: Ne mogu!

LjUDMILA: Otkad si ti to "politički korektan"? One Kineze dole koji drže prodavnicu zoveš "žutaći" a Kris Rok je za tebe "smešni čamuga".

JOVAN: Ja im tako tepam ali ne mrzim nikog od njih. Volim kinesku kulturu i crne komičare i….Ma, šta ti se ja pravdam? Skloni to od mene.

LjUDMILA: Nemaš predrasude? Ti bi ih pustio da ti preuzmu zemlju?

JOVAN: Već sam ti rekao da se ne bavim politikom.

LjUDMILA: A da nisi sa mnom, jel' bi oženio neku crnkinju?

JOVAN: Ali ja ***jesam*** s tobom.

LjUDMILA: A da sam ja Crnkinja, Kineskinja, Ciganka, to bi ti odgovaralo?

JOVAN: Da.

LjUDMILA: E meni ne bi.

JOVAN: Šta ti sad to znači?

LjUDMILA: Mislim da je ovim sve rečeno.

(Ljudmila ide do ormana i vadi svoje stvari iz ormana, trpa ih na gomilu na podu, haotično a onda izvlači kofer)

JOVAN: Ljudmila, šta to radiš?

LjUDMILA: Šta misliš? Selim se.

JOVAN: Izvini, da nisi nešto popila, dunula?

LjUDMILA: Ko je našao da mi morališe?!

JOVAN: Šta ti to znači?

LjUDMILA: Maločas si se odrekao rođene babe a sad me učiš.

JOVAN: Izvini.

LjUDMILA: Lagao si me i za to nema izvinjenja. Izvinjavaj se onima koji su te napravili. I nek se oni izvine tebi. Mene izostavi.

JOVAN: Ko ti je to dao?

LjUDMILA: Miki.

(Jovan krene da ja uhvati za struk)

LjUDMILA: Ne dodiruj me!

JOVAN: Gadiš me se?

(Ljudmila prekine sa pakovanjem)

LjUDMILA: Da, gadim te se! Mislio si da možeš da se prošvercuješ kroz život? Ne može!

JOVAN: Zbog moje bake?

LjUDMILA: Bake koju nikad nisi spomenuo! Sigurno si bežao od nje ko đavo od krsta! Baka!

JOVAN: I jesam!

(Pauza)

JOVAN: Par puta je dolazila kod nas i to nije bio problem. Niko nije video. Ali, jednom je došla da me, umesto mame, povede iz škole. Bio sam prvi osnovne. Moji drugari su prvo mislili da mi se ispunila najstrašnija kletva: "ukrašće te Cigani". Ja sam ih slagao i rekao da je ona moja služavka. Gledali su me potpuno drugačije, kao nekog gazdu. Kupio sam ih. Baba se iskezile ironično i rekla: "Ovuda, mladi gospodine". Iza prvog ćoška mi je zavalila takvu ćušku da sam se tresao kao noćni autobus GSP-a. Posle toga je više nikad nisam uvredio.

LjUDMILA: Ali je nisi ni upoznao sa svojim društvom!

JOVAN: Znaš šta bi mi uradili kad bi saznali? Deca su surova.

LjUDMILA: A posle?

JOVAN. Ljudi su još suroviji.

(Ljudmila se sagne i nastavi da pakuje)

JOVAN: Ljudmila?

LjUDMILA: Sve je to dirljivo ali ja idem.

JOVAN: Nemoj, molim te.

LjUDMILA: Šta?

JOVAN: Promenio sam se. Nema više šale. Šef me je predložio za šefa marketinga. Srediću ovaj stan, okrečiću ga, živećemo kao što treba.

LjUDMILA: Ne kao čergari?

JOVAN: Kao civilizovani ljudi.

LjUDMILA: Ti zaista ne shvataš.

JOVAN: Ja te volim ,ti me voliš, šta tu ima da se shvati?

LjUDMILA: Htela sam da ti rodim decu. Posle ovoga ne mogu. Nije do tebe nego, shvataš?

JOVAN: Ne shvatam.Do čega je to?

LjUDMILA: Do tvojih gena.

JOVAN: Razumem.

LjUDMILA: Stvarno?

JOVAN: Potpuno razumem.

LjUDMILA: Hoćeš li da mi pomogneš da zatvorim kofer?

JOVAN: Ne.

(Jovan odlazi do kompjutera i nastavlja da kucka)

LjUDMILA: To uopšte nije džentlmenski. Misliš da si mi naudio? Da ću patiti za tobom? Ma, šta ja tebi objašnjavam-ti si me zavlačio tri godine! Znao si šta mislim!

JOVAN: O čemu?

LjUDMILA: O vama!

JOVAN: O nama? Sad najednom nisam više ja pred tobom, sad smo mi!

(Jovan prestane)

JOVAN: Nisam. Nisam verovao u to. Zato što sam te voleo.

(Jovan nastavlja da kuca)

LjUDMILA: Ono što kažem ja to i mislim. Sigurno si mnogo glup kad to nisi do sada shvatio.

(Jovan prestane)

JOVAN: Shvatio sam da si ti rasista. Konačno!

(Jovan nastavlja da kucka)

LjUDMILA: Ja sam ono što sam i bar nemam komplekse od svog porekla kao neki! Ali ne brini se-ja te potpuno razumem-da sam Ciganka i ja bih bila isfrustrirana!

(Jovan prestane)

JOVAN: Bio sam isfrustriran zbog ljudi kao što si ti! Gušili ste me, morao sam da se pretvaram, da se smejem na vaše loše viceve, da klimam vašim šefovima šovinistima, da slušam vaše laži, da gledam vaše batinaše. Da nije nekih normalnih i pristojnih ljudi ja ne znam kako bih danas bio živ!

LjUDMILA: Svejedno-ti si inferioran i za to si samo ti kriv. Mogao si da se buniš ali nisi.

JOVAN: Nisam se bunio. A znaš li zašto? Ubedili ste me da mrzim sebe!

LjUDMILA: Nismo te mi ništa ubedili. Takav si se rodio. Pogrešan.

JOVAN: Verovao sam da je tako.Mislio sam da ćeš mi oprostiti posle svadbe.

LjUDMILA: Posle svadbe, kad sve bude kasno? Ti si potuljeni ne- Srbin!

JOVAN: I zato sam niža rasa.

LjUDMILA: Da, i zato si niža rasa.

JOVAN: I cenićete me jedino kad vas zveknem posred nosa?

LjUDMILA:Ne. Vi ste kukavice i kad se borite.

(Ljudmila krene prema vratima)

JOVAN: Tri godine, Ljudmila.

LjUDMILA: Tri pogrešne godine. Tri lažne godine. Tri odvratne godine. Prošle godine sam verovala da si mi napravio dete.Želela sam da verujem.

JOVAN: A ove?

LjUDMILA: Otarasila bih se.

JOVAN: Da. Tako je pametnije. U pravu si.

LjUDMILA: Dosta ironije. Idem.

(Jovan joj preseče put)

JOVAN: Ne još.

LjUDMILA: Neću te poljubiti za doviđenja.

JOVAN: Znam. Hoću da ti otpevam nešto. Od Igi Popa.

LjUDMILA:Dosadan si.

JOVAN: Samo jedna strofa.

LjUDMILA: Okej, samo budi brz, jedna strofa.

JOVAN: So now I‘ve fucked her on the floor

Among my books of ancient lore

And I have made a full report

About a nazi girl

LjUDMILA: Lepo ali to ne briše ono što si.

(Jovan se pomeri teatralno joj pokazujući ka izlazu. Ljudmila odlazi.Jovan i dalje zvižduće melodiju pesme. Stoji. Mrak)

Šesta scena

(Park.Pokriven je lišćem. Šetaju Basta i Vik. Stanu pored biste u sredini parka. Basta teško diše)

VIK: Ne, gospodine Basta, nije u tome problem!

BASTA: A u čemu je problem? Vi, mladi kolega, bežite od pravog odgovora kao što vaš korak beži od mog! Umreću a neću znati zašto!

VIK: Sigurnije je da pričamo ovako, peripatetički!

BASTA: Vrdate, Petkoviću!

VIK: Hoćete li da budem najiskreniji?

BASTA: Što više možete.

VIK: Ja ih lično prezirem, celu stranku, njihov program, njihovog lidera, njihove ideje. Smatram ih za drugo zlo koje može uništiti ovu zemlju.

BASTA: A koje je po vama prvo zlo?

VIK: Anarhija. Ne možemo prepustiti zemlju totalnom rasulu.

BASTA: Bolje godinu dana ovakvog rasula kakvo sad imamo nego jedan dan njihove "čvrste ruke".Nisam li ja bio vaš mentor kad ste pisali magistarski rad o Vajmarskoj Republici?

VIK: Da, jeste, i hvala vam na tome.

BASTA: Na čemu se zahvaljujete kad niste izvukli pouku iz sopstvenog rada.

VIK: Ja samo znam da bi bilo bolje da stupimo u koaliciju sa Gvozdenovićem nego sa gomilom bezvrednih, sitnih stranaka koje ne služe ničemu.

BASTA: Kako ne služe ničemu? Oni su jedini koji mogu sprečiti, zajedno s nama naravno, da jedan čovek uzme i ono malo što već ne poseduje u ovoj zemlji.

VIK: To je jedini problem?

BASTA: Ne, tu je i problem imena. Čovek koji se zove Ognjen Gvozdenović ne može biti normalan.

VIK: Preterujete!

BASTA: Onda one njegove tamne, iskolačene oči i čupavi ničeanski brkovi. Neko bi trebao da ga obavesti da je konkurs za Staljinovog dvojnika završen 1948.godine.

VIK: Nisam znao da ste tako neozbiljni.

BASTA: O, mogu ja da budem i neozbiljniji. Hajde, recimo da pričamo o tome kako bi bilo da Gvozdenović reformiše srpsku gramatiku, ostavi nam jedan padež i jedan glagol: potplatiti. To bi nam baš olakšalo život!

VIK: Ko je potplaćen?

BASTA: Ko nije, dragi kolega? Ko nije, to je bolje pitanje!

VIK: Vama je do šale? Sad?

BASTA: Meni je do šale, dragi Višeslave, jer to jođš jedino umem-da se šalim sa onim što ćete mi uskoro reći.

VIK: Šta ću vam to reći?

(Pauza)

BASTA: Tu je i njegova ksenofobija, naravno.Za sada je krije ali će se pre ili kasnije otkriti.

VIK: Ne brinite ništa, to su samo glasine a mi ćemo uvek moći da amortizujemo njegove udarce.

BASTA: Ni vi sami ne verujete u to, Petkoviću! I slušajte sami sebe: “udarce”. Zašto bi bilo ko primao ili amortizovao, kako kažete, udarce?

VIK: Zato što je politika bokserski ring.

BASTA: Što niste rekli gladijatorska arena? Priličnije je. Verujte mi, bilo je diktatora u ovoj zemlji, par njih sam čak i ispratio. Imao sam sreće. Znam da novi tiranin dolazi a premator sam da i njega pratim.

VIK: I, šta sad da radimo?

BASTA: Da se borimo. To bi ovaj bradati gospodin na čiju se bistu oslanjam sigurno želeo.

VIK: Taj bradati čovek je počinio toliko grešaka…

BASTA: Taj bradati čovek je nešto stvorio, Petkoviću.

VIK: Gospodine potpredsedniče.

BASTA: Da?

VIK: Trebaju nam glasovi, vas i vaših ljudi.

BASTA: Ja nemam svoje ljude. Mi smo samo deo stranke koji deli slična mišljenja.

VIK: Vidite, ja nemam mnogo vremena za ubeđivanje.

BASTA: Da, vi ste ta nova, kompjuterska generacija. Pobediti,brzo, bez oklevanja, sa leševima fdo guše a onda reciklirati život!

(Basta gubi dah, zatetura se)

VIK: Jeste li dobro?

BASTA: Kad neko zađe u moje godine to pitanje postaje potpuno izlišno.

VIK: Dakle, koji je vaš odgovor?

BASTA: Mladiću, zar niste skoro dobili otkaz?

VIK: Da, pa?

BASTA: Ne ulazi se sa takvim renomeom u diskusiju o ključnim pitanjima.

VIK: Ne bih imao takav renome da ste me vi zaštitili.

BASTA: Neke ljude je nemoguće odbraniti.

VIK: O tome vam i govorim! Nemoguće je odbraniti našu stranku!

BASTA: Vaša reputacija očigledno nije bez osnova. Zvučite kao da ste popili!

VIK: Ja se od tih glasina ne branim. Uostalom, to za politiku i nije bitno. Devojke, alkohol, to je u ovoj zemlji samo plus!

BASTA: U zemlji da, u Odboru-ne!

VIK: Iznenadiće vas kako su se stvari promenile, gospodine Basta.

(Basta se zatetura)

VIK: Gospodine Basta, hoćete li da sednete na klupu?

BASTA: Ne, dobro mi je ovako.Starac koji se oslanja o spomenik, to je baš indikativno.

VIK: Nemojte tako!

BASTA: Ne glumite zabrinutost. Vi niste, doduše, loš čovek ali, vi ste slab čovek. To je još gore. Uvek ćete imati s čim da se pravdate.

VIK: Ako vi kažete.

BASTA: Hoćete moj odgovor? Daću vam ga odmah ali, prvo jedno pitanje: šta vas je odvelo u tom pravcu? Ideologija, interes?

VIK: Potrošene godine. Čekanje je ubilo svaki smisao.

BASTA: I zato stvari treba ubrzati? To je meteoritsko ubrzanje, Petkoviću.

VIK: A meteoriti sagorevaju u atmosferi, znam! Ipak, ja ostajem pri svojem.

BASTA: I ja. Biću vam najljući i najogorčeniji protivnik i ja svi koji misle kao ja.

VIK: A ima vas koliko?

BASTA: Dovoljno, čim tražite našu pomoć.

VIK: Ja vam nudim da se spasite, zar ne shvatate? Pa ja većinu već imam!

BASTA: I nek' imate, pa šta? Nećemo vam dozvoliti da našu stranku pretvorite u Gazdinog lakeja a ovu zemlju u njegovu prćiju.To je moj odgovor.

VIK: Pošteno rečeno, gospodine Basta.

BASTA: Nije to pošteno, mladiću. To je jedino moguće.No, kako vidim sad je sedamnaest nula nula? Ja idem kući na čaj a vaš drug samo što nije stigao.

VIK: Da. Evo ga, dolazi.

BASTA: Vi i dalje možete da promenite stav, znate to?

VIK: Da. Valjda.

(Dolazi Jovan. Basta se rukuje s njim i s Vikom)

BASTA: Gospodo, ostajte mi veselo i u dobrom raspoloženju."Neka vam je snaga u mišicama, hrabrost u srcu, jasna misao u glavi…

VIK: …i istina na usnama."

BASTA: Istina. Doviđenja!

JOVAN: Doviđenja.

(Basta odlazi)

JOVAN: Zanimljiv lik. Fali mu apdejtovanje Vik, jel'to neko iz stranke?

VIK: Potpredsednik, moj mentor sa studija. Uveo me u stranku.

JOVAN: I u odbor?

VIK: I u odbor. Šta hoćeš?

JOVAN: Kakvo je to pitanje?

VIK: Izvini, malo sam nervozan.Blizu su izbori.

JOVAN: Stvarno? Ja ne znam kad sam poslednji put glasao.

VIK: Ja znam. Nisi nikad.

(Vik pali cigaretu)

JOVAN: Ponovo pušiš?

VIK: Znaš me kakav sam. Hedonista.Uvek sam previše voleo život.

(Pauza)

JOVAN: Znaš.

VIK: Znam, bajo. Ostavila te i zbrisala kod Mikija.Hoćeš da sednemo?

(Sedaju. Jovan otvara pljosku, dele je)

JOVAN: Otišla je. A znaš zbog čega? Zbog istog razloga zbog kojeg sam i dobio otkaz! Nakon dva dana na novom mestu!

VIK: A zašto?

(Jovan pokazuje fotografiju Viku)

JOVAN: Ovo mi je baka.

VIK: Shvatam. Kako mi nisi rekao?

JOVAN: A kako?

VIK: Jasno.To je grozno! Jebeni rasisti!I to sad, 21. Vek! Imamo kompjutere, Intrernet, obrazovanje, civilizaciju!Mi smo ništa, mi smo divljina koja je progutala Arkadiju!

JOVAN: Moj šef, je iz njegove stranke. Ništa nije rekao, samo me otpustio. Dok sam odlazio čuo sam nešto kao: "Ostanite tamo gde ste. Zna se vaše mesto." Kad sam ga pitao ko smo to mi i gde nam je mesto samo je promrmljao nešto da može i da zove obezbeđenje i ja sam otišao.

VIK: Drži se, naći će se već nešto. Kako si, inače?

JOVAN: Loše. Sanjam je, bez obzira na sve što mi je rekla-sanjam je.

VIK: Jel'te zvala?

JOVAN: Ne.

VIK: A ti nju?

JOVAN:Ne.

VIK: I bolje.

JOVAN: Zašto?

VIK: Brže ćeš preboleti.

JOVAN: Jako se promenila.

VIK: Uvek je bila opsednuta bojom svoje kože.

JOVAN: Da, ali…

VIK: 99% sveta je mešane krvi a onih 1% to još ne znaju. Ipak, oni se zavaravaju da su čiste krvi.

JOVAN: Zašto?

VIK: Imaju pouzdan, stoprocentan identitet.Mogu da pogledaju svoje lice u ogledalu i kažu: Sve je u redu taj sam, samo taj, potpuno taj, deo najbolje, najlepše, naj-jebeno-pametnije rase, nacije!Moćan sam! I, šta si joj rekao?

JOVAN: Rekao sam joj da bi sve bilo drugačije da smo se venčali.

VIK: Sve bi bilo isto.Možda je bolje što je do toga došlo sad.

(Jovan je na ivici suza. Vik ga zagrli i potapše)

JOVAN: Možda si u pravu.

(Pauza)

VIK: Čujem da će uskoro objaviti zaruke. Ona i Miki.

JOVAN: Nemoguće!

VIK: I venčaće se, čim njegovi pobede a on postane premijer.Jeste, viđen je za to mesto.

JOVAN: I to je sigurno?

VIK: Biće to venčanje godine.

JOVAN: A naš brak je trebao da bude brak veka.

VIK: Mogu li ikako da pomognem?

JOVAN: Ne, ovaj, da.

VIK: Reci.

JOVAN: Vik, ja nikad nisam pratio politiku ali ti, ja ne znam o tome ništa, molim te, uradi nešto.Nešto politički.

VIK: Zato si me zvao?

JOVAN: Da.I da te ugušim mojim kukanjem.

VIK: Za šta su prijatelji ako ne za to? Ne treba ti neka usluga?

JOVAN: Samo ih pobedi, to je jedina usluga za koju te molim.

VIK: Zato što te ona ostavila sa Mikijem?

JOVAN: Zato što sam osetio nešto što nisam nikad pre. Ne na taj način.

VIK: A to je?

JOVAN: Mržnju, pravu,originalnu mržnju. Zar je ti ne osećaš? Svakog dana nekog prebiju, otpuste, crne, bele, ne gledaju.

VIK: Ne boj se.Neće preuzeti vlast.

JOVAN: Oni su već preuzeli vlast.

VIK: Preteruješ.

JOVAN: Preterujem?Policija je uz njih.

VIK: Još nikog nisu ubili.

JOVAN:Kad je ubistvo bilo samo u ubijanju?

VIK: Da, u pravu si. Samo, slušaj, ja sam već iskompromitovan sa ovim otpuštanjem.

JOVAN: Pa šta? Znaš da je dekan njihov čovek! Spavao si sa par studentkinja? Kao i svaki drugi profesor na fakultetu!

VIK: Ne razumeš, nije to.

JOVAN: Pobedi ih čoveče, kapiraš?

VIK: Možda je bolje da ti nađem posao? To mogu da ispunim.

JOVAN: Šališ se?

VIK: Naravno i ne naravno. Dođi sutra kod ovog čoveka a ja ću srediti sve ostalo.

(Vik mu daje vizit-kartu)

JOVAN: O, hvala ti!

VIK: Sad moram da palim, imam neki sastanak.

(Jovan ga zagrli i potapše po ramenu)

JOVAN: Hvala ti.

VIK: Ništa bitno.

(Jovan ,u diktafon)

JOVAN: Podsetnik: Vik je čovek koji iznenađuje, bez obzira koliko je dobar.

VIK: Daj, ne preteruj!

JOVAN: I pobedi ih,okej?

(Vik klimne glavom. Jovan odjuri. Vik gasi cigaretu i pogleda prema bisti)

VIK: Lako je tebi. Mrtav si i besmrtan. (Vik odlazi. Mrak)

Sedma scena

(Mikijev stan. Raskošan. Ljudmila spava, Miki joj donosi doručak u krevet. Uzima kafu i stavlja joj šoljicu pod nos. Ona se odmah protegne)

LjUDMILA: Dobro jutro,glodarčiću!

MIKI: Mrzim kad me tako zoveš.

LjUDMILA: A kako bi drugačije?

MIKI: Unapredi me u tvog slugu.

LjUDMILA: Dobro, robe.

(Poljube se ovlaš. Ljudmila počne da se služi dok Miki počne da joj ljubi stopala)

LjUDMILA: Sviđa mi se to.

MIKI: Misliš ovo?

LjUDMILA: Mislim-kavijar za doručak.

MIKI: A ovo?

LjUDMILA: I to. Samo nemoj, hahahah, da me golicaš! I dopada mi se tvoja podvojenost.

(Miki prestane sa rabotom)

MIKI: Na šta misliš?

LjUDMILA: Kako si bio odrešit, samouveren,onako zapovedan kad si me prelomio da dođem kod tebe. I prema drugima, u tvojoj stranci, na medijima, svuda si strog, žestok. Čist testosteron kipti iz tebe. A ovde si jedno veliko meko jastuče.

MIKI: Puno testosterona.

LjUDMILA: Ne, samo jastuče.Meko.

MIKI: Ne zadovoljavam te?

LjUDMILA: Mekan si.

MIKI: Tvrd sam.

LjUDMILA: Ti i njih milion, pa šta?

MIKI: Znači, omanuo sam.

LjUDMILA: Šta je to danas sa muškarcima? Svi imate jednu te istu temu koju verglate dok ne crknete. Ne, Miki, ne brini, meni seks nije važan!Hahahah!

MIKI: Pre se nisi smejala.

LjUDMILA: Pre nisam imala čemu da se smejem.

MIKI: Onda se vrati tvom "uglješi".

LjUDMILA: Da znaš da bih mogla.

MIKI: Onako, velika, crna azijatska kara, to ti treba?

LjUDMILA: Sad ili posle jela?

MIKI: S guza ili spreda?

LjUDMILA: A dvojica odjednom?

MIKI: On i još neki takav?

LjUDMILA: Fobija belaca- neki tamnoputi će spavati s njegovom ženom jer, nijedna žena ne može da odoli nečemu tako velikom.

MIKI: Da, u pravu si. Nikad neću moći da se merim sa Ciganima, crnjama ili Papuancima. Imam,malu bledu,sprčenu pišu.

LjUDMILA: Nije sprčena. Toliko.

MIKI: Ti bi sa čamugama?

LjUDMILA: Nikad.Znaš da mi se gade.

MIKI: Ima i velikih belih!

LjUDMILA: O, ima.

MIKI: probala si neki?

LjUDMILA: Više njih.

(Pauza)

LjUDMILA: Slagala sam. Znaš da ne mislim tako.

(Pauza)

MIKI: Znam ali ipak…

LjUDMILA: Šta ipak?

(Seda do nje,uzima malo hrane stavlja u usta-kroasan i deli ga tako, sa njom)

MIKI: Ali, ipak, i kad nam se spoje usne-ti jedeš moj hleb.I tvoja guzica, tvoja savršena guzica, je navikla na moju posteljinu i tvoje savršeno lice ostavlja svoje tragove svakog jutra u mom ogledalu.

LjUDMILA: Da, i?

MIKI: I, nisi shvatila?

LjUDMILA: Ubrzaj. Iritiraš me.

MIKI: Hoćeš reći da do sada nisi shvatila pravila igre?

LjUDMILA: Da, nisam.

MIKI: E, onda, vidi…

(Miki je udari tako jako da je oduva sa kreveta na pod)

MIKI: Moj privatni slugeranjski lik je maska a moj javni lik je pravi lik. Jasno?

(Ljudmila počinje histerično da se smeje)

MIKI: Jasno?

(Šutne je u stomak)

MIKI: Svi govore o tome kako smo i kolike rasiste. Oni ne shvataju suštinu, draga. Ja sam postao rasista zbog njihovog rasizma. U osnovnoj su me zvali “Švaba”, “plavuša”, “Barbika”, jednom su me tri garagana kao tvoj Jovan spakovali u žensku odeću. Imao sam deset godina.

LjUDMILA: Žao mi je.

MIKI: Nikome nije žao, samoživa kučko. Svi se samo foliraju, ceo svet je privid. Ali, kad te neko udari, kad ti sravni kuću i tu podigne parking, to boli. E, to ćemo da radimo sa celom zemljom!

LjUDMILA: Stvarno mi je žao!

MIKI: Onda sigurno hoćeš da čuješ dalje?Moje prvo seksualno iskustvo: “Nisam ni osetila da si ušao. Nije ni čudo, čula sam da je plavušanima manji” rekla je, iako sam je platio!Ali, to nije istina jel tako?

LjUDMILA: Tako je.

MIKI: Kako, ne čujem dobro?

LjUDMILA: Tako je!!

MIKI: Onaj tvoj skot, razmazio te, navikao na koješta, papučar! Kod mene ćeš dobijati sve ali je tvoje samo onda kad ja dozvolim! Za svaku gadost koju napraviš stiže neumoljiva kazna, kapiraš?

LjUDMILA: Kapiram.

(Miki leže na nju,ljubi je)

MIKI: Nisam ja psihopata koji uživa da tuče, razumeš? Ja te volim, tri godine te volim, ja samo hoću da se odmah razumemo, da ne moram ovo da ponavljam! Meni ovo ne treba! Živećeš kao carica, žena najmoćnijeg čoveka u zemlji, rodićeš lepu, beloputu dečicu! Biću dobar tata, samo slušaj par osnovnih pravila a to su…

LjUDMILA: To su…

MIKI: Ne kurvaj se okolo, ne vređaj me, budi uz mene i to je sve. Vidiš, nemam velike zahteve?

LjUDMILA: Nemaš.

MIKI: Volim te i učiniću te mnogo srećnom, shvataš li to?

LjUDMILA: Shvatam.

MIKI: Znaš li da te toliko volim da sam spreman da sve učinim ako me ostaviš?

LjUDMILA: Znam.Možeš li da ustaneš s mene?

MIKI: Naravno.

(Miki ustaje, sređuje se. Sagne se da joj pomogne,Ljudmila jekne)

LjUDMILA: Ne mogu.

MIKI: Zašto?

LjUDMILA: Izgleda da si mi slomio...

MIKI: kako,kako?

LJUDMILA: Izgleda da sam slomila rebro.

MIKI: Pametno rečeno.

(Miki uzima mobilni)

MIKI: Ništa ne brini. Obezbediću ti najbolju moguću lekarsku pomoć. Halo, Simkoviću, možeš li da dođeš ovde sa ambulantnim za tri minuta? Dva? Još bolje!

(Miki klekne pored nje)

MIKI: Hoćeš li vodu, kafu, novi doručak?

LjUDMILA: Ne.

MIKI: Ne šta?

LjUDMILA: Ne, hvala.

(Miluje je)

MIKI: Drži se, ljubavi samo što nisu došli. Izvini ali, nije lako biti plav.

LjUDMILA: Znam.

(Miki vadi fotoaparat ispod kreveta. Ljudmila jeca)

MIKI: Jedina stvar koja me više pali od lepote je slomljena lepota! Nasmeši se, srce!

(Ljudmila se nasmeši, s bolom. Sevanje aparata. Mrak)

Osma scena

(Hol stranke. Predvorje sa zastavom i drvetom života. Utrčava, praćen fleševima novinara i grajom (of) Vik sa Telohraniteljem. Pritrčava mu Jovan)

JOVAN: Jel' to ona pobeda koju si obećao?

(Jovanu pritrčava Telohranitelj i znalački ga sravni sa zemljom)

VIK: Čekaj, nemoj.

(Vik daje maramicu Jovanu)

VIK: Kako si?

JOVAN: Još gore. Otpustili su me i sa tvog posla-kažu, izdao nas je, šta će nam njegov čovek.

VIK: Budale!

JOVAN: Nisu budale. Ti si ih izazvao.

(Telohranitelj krene da udari Jovana)

VIK: Miran, Igore.

TELOHRANITELj: Jesi siguran?

VIK: Jesam.Idi bolje do zadnjeg ulaza i vidi da se neki novinari nisu ubacili tamo.

(Telohranitelj odlazi)

VIK: Ništa nismo mogli da uradimo.

JOVAN: Ništa? Da li si svestan da si pre sat vremena ubio čoveka?

VIK: Nije trebao da učestvuje na sednici. Basta je bio slabog zdravlja.

JOVAN: Pa je neko morao da ga dokrajči? Šta sam te zamolio?

VIK: Da nađeš posao?

JOVAN: Nešto drugo.

VIK: A šta sam ti ja odgovorio?

JOVAN: Nisam verovao u to što čujem.

VIK: E pa veruj.

JOVAN.; Uništio si stranku, pocepao je pred izbore. Sad je svako udruživanje protiv njih uzaludno.

VIK: Da, dobiće izbore.

JOVAN. Zahvaljujući tebi.

VIK: Zahvaljujući narodu. Dosadila im je demokratija i to će izbori i pokazati. Preko pedeset posto ne izlazi a oni koji izlaze glasaće za njih, uglavnom.

JOVAN: Mogao si da ih pobediš-ovoliko ti je falilo.

VIK: Narod je digao ruke od sebe. Ja sam samo to potvrdio.

JOVAN: Ti si profitirao. Šta si sada?Redovni profesor? Prodaćeš se svakome, bilo kada, po bilo koju cenu.

VIK: Nikad nisam ni govorio da sam u politici zbog ideologije.

JOVAN:Već zbog interesa.

VIK: Zbog interesa.

JOVAN: I znao si da je Miki kandidat za premijera i kakav je.

VIK: Znao si i ti.

JOVAN: Ja nisam mogao ništa da uradim.

VIK:Možeš sad.

JOVAN: Zašto da te tučem? Ne mogu.

VIK: Hajde, udri.Zaslužio sam.

JOVAN: Ne, ne mogu. Stvarno ne mogu. Znaš, ja nikad nisam znao mnogo. Samo da nešto napišem , i to reklamno, za potrošnju. Ništa umetnički, a završio sam umetnički fakultet. Negde se istopila žica ali, znao sam šta treba reći ali ne i kako. Jesam li ti rekao kako sam bio ponosan kad si govorio na protestu?

VIK: Zajebi to, druže. Protest je prošao, bazen je mali a u njemu velika debela ajkula. Tesno joj je i nervozna je.

JOVAN: I samo u to veruješ?

(Dolazi Telohranitelj)

TELOHRANITELj: Gazda, sve je u redu.

JOVAN: Gazda? Sad si i ti Gazda?

VIK: Ne preteruj.

TELOHRANITELj: Da ga aknem, gazda?

VIK: Nemoj. Bezopasan je.

JOVAN:Ja bezopasan? A ti? Misliš da te se neko plaši? Pogledaj se! Pogledaj ovog klovna pored tebe. Sve si ovo uradio da bi te celog dana pratio ovaj debil?

TELOHRANITELj: Olešiću ga, keve mi.

VIK: Nemoj Igore. Još ne.

JOVAN: Baš si velikodušan.

(Jovan vadi diktafon. Telohranitelj istovremeno izvuče pištolj)

JOVAN: Ortak, zar na mene?

VIK: Igore, vrati pištolj. To je samo njegov drkavi diktafon.

(Telohranitelj vrati pištolj. Jovan pritisne dugme)

JOVAN: Beleška, podsetnik:Odreći se Vika preko sredstava javnog informisanja. Elektronska, papirna, po izboru i novčanim mogućnostima.

VIK: Slušaj, lepo je bilo pričati s tobom ali ja malo žurim pa ako bi mogao.

JOVAN: Naravno, ti si uvek u žurbi. Pametnija posla, to se podrazumeva. "Lako je da zavlada zlo: dovoljno je da dobri ljudi ne čine ništa". Jesi li mi ti to rekao?

VIK: Ne, to je bio Edmund Berk.

JOVAN: Tvoja omiljena rečenica. Pamtiš je ali je ne koristiš, pičko lažljiva!

VIK: Igore, izbaci ga.

TELOHRANITELj: Da ga drmnem u vugla?

VIK: Samo ga izbaci, na zadnji ulaz.

(Telohranitelj ga odvlači niz hol)

JOVAN: Baš si im pokazao, a Vik? I reci tvom novom gazdi da hoću da ga vidim! Znaš na koga mislim , Vikice! Na Mikija! On i ja, kod njega! Ako niko u zemlji nema petlju da mu kaže šta misli ja imam! To mu reci!

(Vik gleda za njim a onda sedne na pod hola i zaplače. Mrak)

Deveta scena

(Mikijev stan. Miki sedi pored kreveta, na podu, prelistava neke papire i razvrstava ih. Ulazi Jovan)

MIKI: O, Jovane, navratio si, vidim?

JOVAN.E, zajebi me sa tom pričom!

MIKI: Hoćeš da vidiš nju? Teško, bogami. Poslao sam je na strogo poverljivo mesto.

JOVAN: Da, mogu misliti.

MIKI: Ne, stvarno jesam. Nisam je ubio, časna reč. Šta ti misliš da sam ja, zver? Dođi ovamo.

(Jovan dolazi kod njega)

MIKI: Klekni tu, pored mene.

(Jovan klekne)

MIKI: Šta misliš, koji spisak ide prvi?

JOVAN: Šta je to?

MIKI: Ovo su spiskovi svih nepotrebnih institucija koje treba uništiti. Socijalne ustanove, razne radionice za decu sa posebnim potrebama, ciganska naselja-planiram da sve to skinem sa državne sise. Šta bi ti prvo izabrao? Ili da preformulišem pitanje? Šta bi poslednje skinuo mada za to znam odgovor.

JOVAN: Ništa. Ništa ne bih sklonio.Sem tebe.

MIKI: Teško, jer uz mene je glas naroda.

JOVAN: Kojima si uvalio rasističku priču.

MIKI: Ne, to nije rasistička priča, to je priča reda i zakona. Neće ovo nasilje dugo trajati. Samo dok ne pobedimo.

JOVAN. A to je-jedna zemlja-jedan gazda?

MIKI:Pametno.Postaćemo jedno veliko preduzeće sa jednim direktorom.Naravno, u preduzeću nema mesta za neradnike, kao i one koji su protiv preduzeća zbog svoje rase ili nacije. Joco, , kad smo već kod toga, što se ne iseliš? Ovo stvarno nije tvoja firma.

JOVAN: Da li ovako nešto igde postoji?

MIKI: Naravno. Postoji u Americi, recimo. Zemlji slobodnih i domu hrabrih! Bogati vladaju. Crnje i Lationosi ginu ubijajući žutaće, Arape, crnje, svejedno. Bore se za, kao, demokratiju-tamo gde ima nafte, naravno. Kad je predsednik SAD bio crnja, deklarisani peder ili žena? Nikad. Mi radimo isto što i najrazvijenija i najdemokratskija civilizovana zemlja na svetu! Mi smo deo svetskih trendova a ne oni "politički korektni"-oni su samo otrov za našu desničarsku konkurenciju.

JOVAN: Zar postoje desniji od vas?

MIKI: Ekstremna desnica.

JOVAN: Koja se razlikuje od vas jedino po iskrenosti.

MIKI: Ti zapravo mrziš sebe, jel tako? Hteo bi da se ofarbaš u plavo, da voja baba nestane kao ružan san i da se probudiš srećan i čist.

JOVAN: Jesi li sad završio?

MIKI: Ne. Želim da te pitam, pazi dobro, imaš tri spiska sa štetnim organizacijama, koji od tri spiska treba spasiti.

JOVAN: Sve.

MIKI: Eeeee! Pogrešan odgovor. Mora jedan, a pošto nisi izabrao-svi idu pod led. Jao, pa ti nisi svestan-sređivaćemo ih polako, civilizovano, štedeći budžet. Na kraju, kad se otarasimo svih nekorisnih, neće nam ni trebati streljanja ili zatvori, sve će pasti.

JOVAN: A oni ljudi koji su izginuli u neredima?

MIKI: A, to ne brini!

(Miki ustaje i proteže se. Pruža Jovanu ruku ali je ovaj odbije)

MIKI: Ti ljudi nisu stradali od nas, bar ne zvanično od nas. Huligani, navijači, skinhedsi, ultradesničarske organizacije, mi nismo imali nikakve veze. Samo smo ih pustili da odrade posao.

JOVAN: Naredili ste im?

MIKI: Ne, samo smo malo ubacili miris krvi u novine i televiziju a oni su, kao prave pirane, nanjušili krv i rastrgli naše protivnike. Veruj mi, to je bio njihov potpuno individualan čin i nema tog suda koji bi nas osudio!

JOVAN: A stvaranje atmosfere?

MIKI: Dečko, kad prigušiš svetlo u sobi to ne znači da ćeš nešto strpati u krevet. Kad smo kod toga, nedostaje li ti Ljudmila?

(Jovan ga hitro zgrabi za ruku i povuče naniže. Skoči mu na grudi i počne da ga udara po licu. Odjednom,stane)

JOVAN: Ovo nije trebalo da se dogodi.

(Ustaje kao oparen)

MIKI: Šta nije trebalo da se dogodi? Da nije ovo?

(Miki ga ujede za nogu. Jovan vrisne i odgurne ga. Miki krene četvoronoške ka njemu)

MIKI: Hajde, udri, udri!

JOVAN: Ti si poludeo!

MIKI: Jeste, ja sam zver, raaar,raar!

(Jovan spusti ruku u džep. Miki hitro ustane i poravna odeću)

MIKI: Okej. Ubij me.

(Jovan vadi diktafon. Pritisne dugme)

MIKI(snimak): "Ja sam zver, raar,rraaar!"

JOVAN: Konačno si iskren.

MIKI: Pa šta? Znaš li koliko ćeš dobiti za to što si me napao? I to zbog čega? Zbog one drolje? Da si je tukao ne bi ni pobegla.

JOVAN: Ne, nije zbog nje.

MIKI: Jovane, ako mi sad daš diktafon spasićeš se robije. Ovo je napad sa pokušajem ubistva. Za koji dan preuzimam vlast i, šta ćeš onda?

JOVAN. Rizikovaću.

MIKI: Odnećeš snimak u novine? Na TV? Gde?

JOVAN: Zini da ti kažem. Jeftin štos.

MIKI: Zatvor i ti u njemu i toliko očiju te gleda, zamisli to.

JOVAN: Zamisli ti.

(Pauza)

MIKI: Posle ovog neću imati milosti.

JOVAN: Ja na to odavno ne računam.

MIKI: Zašto?

JOVAN: Ako je devojka koja je provela sa mnom tri godine mogla da me zamrzi zbog tvojih ideja za pet minuta, ne mogu da zamislim šta će biti sa ostalima.

MIKI: Ako otkriješ mene otkrićeš i sebe. Cela traka je dokaz.

JOVAN: Znam. Svejedno mi je.

(Jovan istrčava. Miki uzima upaljač i pali papire na podu. Mrak)

Deseta scena

(Mikijev stan. Ulazi Ljudmila, unosi kafu. Za stolicom sedi Miki i sluša, uvrćući kosu, izbegava Vikov pogled. Vik stoji i vidno je uzbuđen. Ljudmila ga vešto zaobilazi)

VIK: Jesi li svestan šta si uradio? Čoveče, on je bio naš ortak! Direktno smo povezani s tim! Znaš li šta to znači?

MIKI: Pa šta?! Izboli su ga u zatvoru, nakon mog izbora za premijera!

LjUDMILA: Ja bih, da izađem.

MIKI: Muka ti je? Ti baš ovo i treba da slušaš!

VIK: Jedva smo sastavili koaliciju sa ekstremnom desnicom, ceo svet nas je prokazao a sad još i ovo!

MIKI: Prokazao nas je licemerni zapadni svet. A što se koalicije tiče: pet-šest godina smo imali slabašnu demokratiju, utvrdili da ničemu ne valja i prešli na moderno uređenje!

VIK: Jovan se bori za život!

MIKI: Baš me briga! Misliš da mi je stalo do njega? Sam je to tražio!

VIK: Ako umre-njegova krv na tvoju dušu.

MIKI: Ne nego krv na tvoju dušu.

LjUDMILA: Meni je muka.

MIKI: Ćuti i slušaj!

VIK: Ne, ćuti ti i slušaj! Prekoračio si ovlašćenja i moj izveštaj ide Gazdi! Ne verujem da će mu se dopasti! Kad tome još dodamo i onaj snimak razgovora gotov si!

MIKI: Kakav snimak? To je tričarija!Pobedili smo uprkos tome!

VIK: Jedva i to je bila još i kocka a gazda je ziheraš!

MIKI: Ja sam kriv?

VIK:Nego ko je kriv? Koka s potoka? Naravno da si ti kriv, ti i tvoje fašistoidne tripčine!

MIKI: E, sad je dosta! Te fašistoidne tripčine kako ih nazivaš ima i Gazda, Šokac!

VIK:Molim?

MIKI: Sad ti ćuti! Uzmi kafu, draga, sva drhtiš.

LjUDMILA: Ne mogu. Muka mi je

MIKI: Onda lezi, povraćaj po podu, ćuti! A ti, Šokac, ne zameraj mi se!

BIK: Šta si rekao?

MIKI: Rekao sam da se tvoja majka zove Anđelka ali da je to njeno lažno ime. Pravo ime je Veronika. Kad se udala za tvog oca promenila je veru ali je ostala Šokica kao i njen sin, srpski knez Višeslav. Hrvat u Glavnom odboru! To se Gazdi neće dopasti a ne tvoj izveštaj!

VIK: Moj otac je bio dokazani patriota.

MIKI: Samo je majka sigurna, kako kažete vi Latini.

VIK: Moja majka je pravoslavka, Srbi i Hrvati su jedno te isto samo je vera različita, nema rasnih razlika, Južni Sloveni.

MIKI:Vik, Vik, kako se to braniš? Protiv rasizma a koristiš rasistički rečnik? C-c-c-c! Jel' vidiš kako se lako okrećeš protiv sebe.

VIK: Šta sam uradio!?

MIKI: Ubio si svog političkog oca, Bastu, uništio mu stranku a sad si i sam gonjen!

LjUDMILA: Prestanite!

(Miki joj lupi kratak šamar i gurne Vika)

MIKI: Šta je sad, Boske? Ko je glavni?

VIK: Ja ću ipak to uraditi. Pa neka košta šta košta. Znam imena tih robijaša koji su ga izboli, znam da si žrtvovao stranačke zarad ličnih interesa, znam za tvoje kartone-dijagnoze, sve postoji. Jeste, i glupi Boske ima veze u BIA.

LjUDMILA: Kakvi kartoni?

VIK: Psihijatrijski!

MIKI: Skote!

(Miki udari Vika, ovaj padne i udari glavom o pod. Ljudmila vrisne. Miki priđe i gurne ga nogom. Vik se ne pomeri. Miki mu pipne puls)

MIKI: Mrtav je. Stvarno sam ojačao.Ljudmila, idi u kupatilo, povrati a onda se odmah vrati nazad. Razumeš?

LjUDMILA: Da.

(Ljudmila istrčava a Miki ustaje i besno šutne Vika. Mrak)

Jedanaesta scena

(Zatvor, prostorija za razgovore. Sto, za njim, s jedne strane, sa zavojima preko grudi, u prljavoj pidžami, Jovan.Jovan ima tikove, strese se povremeno, nervozan je, baci pogled iza ramena, kao da ga neko prisluškuje. S druge strane Ljudmila,perika, tamne naočare. Sa strane stoji Stražar)

JOVAN: Vidim,maskirala si se.

LjUDMILA: Moram. Sad sam poznata.

JOVAN. Da, čuo sam, premijerova žena. Čestitam.Pobedili ste!

LjUDMILA: Ne zavitlavaj se.

JOVAN: Ne zavitlavam se. Ne više.

LjUDMILA: Imam predlog za tebe.

JOVAN: Rekla si mi, sećaš se, da sam drugačiji, ali da ne znaš zašto.

LjUDMILA: Saznala sam. Hoćeš li da promeniš temu?

JOVAN: Ja nikad nisam znao da se dovoljno dobro maskiram. A tako sam želeo. Sad je svejedno.Ajkula je tu a ja plivam krvavim vodama.

LjUDMILA: Prestani sa samosažaljevanjem i saslušaj me.

JOVAN: Ovo je samopomirenost i to znamo i ti i ja i gospodin policajac, ovde prisutni.

LjUDMILA: Preteruješ.

JOVAN: U ovakvom stanju? Naravno!

(Pauza)

LjUDMILA: Čuo si za Vika?

JOVAN: Da. Nikad ga nisi volela.

LjUDMILA: Ne misliš valjda da sam ga ja ubila.

JOVAN: A ko je?

LjUDMILA: Budalo! Hoćeš drugi put da primeniš isti trik!

JOVAN(u imaginarni diktafon). Napomena: zabranjeni diktafoni u ćelijama za četvrt-Rome. Znam da ga je on ubio.

LjUDMILA: Vik je pokušao je da ga obori.

JOVAN: Kasno.

LjUDMILA: Kasno? Nikad nije ni trebao.

JOVAN: Stvarno to misliš?

LjUDMILA: Bio je slab. I mešanac, kao ti.

JOVAN. Nisi skinula naočare ali ga vidim.

LjUDMILA:Šta?

JOVAN. Strah. Ne nosiš ti njih zbog publiciteta, već zbog straha. Sigurnija si tako.

LjUDMILA: Prestani da telepatišeš i poslušaj me.

JOVAN: Jesi li i jednom pomislila da si pogrešila?

(Pauza)

LjUDMILA: Neću ti reći.

JOVAN: Šteta.

(Pauza)

LjUDMILA: Jovane, trgni se!

JOVAN: Da?

LjUDMILA: Ako izjaviš, pred komisijom, da si izlažirao snimak, da je montaža u pitanju –pustiće te.

JOVAN: A napad?

LjUDMILA: Oprostiće ti.

JOVAN: Baš hrišćanski od njega.Drugarčina moja!

LjUDMILA: Prošli put su ti bili blizu. Sledeći put, će već biti drugačije.

JOVAN: Sledeći put će biti kasno. Znam.

LjUDMILA: I, koji je odgovor?

JOVAN: Brzo si promenila držanje. Pregovori, da, ne, može, ne može. Nema "možda" ili "videćemo". Šta se dogodilo?

LjUDMILA: Odrasla sam.

JOVAN: Kako su ljubavnici postali mrzitelji?

LjUDMILA: Molim?

JOVAN: Jedno predavanje o Šekspiru, jedno od par koja sam zapamtio.

LjUDMILA: Odustani! Ne mogu ti reći kako malo vremena imaš.

JOVAN: I šta onda? Pustiće me i ubiti tri meseca kasnije.

LjUDMILA: A ako te ubiju postaješ svetac, jel'to?

JOVAN: Ne-nego onda postoji očigledan dokaz da su oni ubice i to se ne može izbrisati a jednog dana će im neko suditi zbog toga. I ljudi će pamtiti, znam da hoće.Istina o njima je jasnija nego ikad, to svi znaju. Sve ostalo je pitanje vremena.

LjUDMILA: Ti možda nećeš doživeti to vreme.

JOVAN: Sigurno neću. Rane na grudima su…Nepopravljive.

LjUDMILA: Još jednom ti ponavljam.

JOVAN: Još jednom ti kažem.

LjUDMILA: Onda crkni! Melezu!

JOVAN: Onda tako.

(Ljudmila ustaje besno i odlazi)

JOVAN: Okej, Miki, možeš da se demaskiraš.Otišla je.

(Policajac podigne kapu. To je Miki.)

JOVAN: Došao si. Lepo.

MIKI: Što joj nisi rekao?

(Miki otvara futrolu pištolja)

JOVAN: Ubio bi je.

MIKI: Ne bih. Ti si mi dovoljan.

(Miki repetira pištolj)

JOVAN: Nizašta.

MIKI: Znam ali, lakše je ovako.

/KRAJ/